

Ἡ Μέρση ἀφῆκεν, ὡς εἶχε, τὸ παρα-
θυρόφυλλον ἡμίκληιστον καὶ ἤκουε.

Τρίτη βολή, ἔτι ἐγγυτέρω, ἐβρόντησεν.

Ἡ Χάρις, περίτρομος, ἐπλησίασε πρὸς
τὸ παράθυρον.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν.

— Εἶνε τὰ σημεῖα τῶν προσεγγιζου-
σῶν προφυλακῶν, ἀπήντησεν ἡρέμα ἡ νο-
σοκόμος.

— Μήπως ὑπάρχει κίνδυνος; ... μήπως
ἐπέρχονται οἱ Πρῶσοι;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπήντησεν
ὁ ἱατρός Σουρβίλ, ὅστις, ἀνυψώσας τὸ
θυροπαραπέτασμα ἐπροχώρησεν ἐντὸς τοῦ
δωματίου.

— Οἱ Πρῶσοι ἔρχονται καθ' ἡμῶν,
εἶπεν, οἱ δὲ πρόσκοποι τῶν δὲν θ' ἀπέ-
χωσι πολὺ ἐντεῦθεν.

Ἡ Χάρις κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἡ-
τις εὐρίσκετο πλησίον τῆς, τρέμουσα καθ'
ὅλον τὸ σῶμά της.

Ἡ Μέρση ἔτρεξεν ἔμπροσθεν τοῦ ἱα-
τροῦ.

— Θὰ ὑπερασπίσωμεν τὰς θέσεις μας;
τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ ἱατρός Σουρβίλ ἐταπεινώσας τὴν κε-
φαλὴν μὲ ὕψος δυσοίωνον.

— Ἀδύνατον, ἐπιθύρισε, δὲν ἔχομεν
δυνάμεις... Εἴμεθα εἰς πρὸς δέκα.

Ὁ ὀξύς ἤχος τῶν Γαλλικῶν σαλπίγ-
γων ἠκούσθη τότε.

— Σημαίνουν τὴν ὑποχώρησιν, ἐπεῖ-
πεν ὁ ἱατρός. Ὁ λοχαγὸς δὲν εἶνε ἐκ
τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες σκέπον-
ται δις διὰ πρᾶγμα, ὅπερ ὀφείλουν νὰ
πραξοῦν ἀμέσως. Τώρα ἂς λάβωμεν φρον-
τίδα περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Πρέπει ἐντὸς
πέντε λεπτῶν νὰ ἤμεθα ἔξω ἀπ' ἐδῶ.

Ἀντήχησεν ὁ βρόμος πρώτης συμ-
ποροτήσεως.

Ἡ Γερμανικὴ ἔμπροσθοφυλακὴ εἶχε
προσβάλει τὴν Γαλλικὴν.

Ἡ Χάρις ἐδράξατο πτήσσουσα τοῦ
βραχίονος τοῦ ἱατροῦ.

— Παραλάβετε με μαζί σας! ... ἀνέ-
κραξεν. Ἀχ! κύριε, ὑπέφερα τόσα ἀπὸ
τοὺς Πρῶσους! ... Μὴ με ἐγκαταλείπητε
τόρα ὅτε φθάνουν.

Ὁ χειρουργὸς ἀνταπεκρίθη ἀμέσως πρὸς
τὸ ὕψος τῆς κρυσίμου στιγμῆς.

Θεῖς τὴν χεῖρα τῆς ὥραιας Ἀγγλίδος
ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ:

— Ἡ καρδιά ἐνὸς Γάλλου, εἶπε, πάλ-
λει ὑπὸ τὴν χεῖρά σας! Ἡ ἀφοσίωσις
ἐνὸς Γάλλου σὰς προστατεύει.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Χάριτος ἐκλινεν ἐπὶ
τοῦ ὤμου τοῦ.

Ὁ Σουρβίλ ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν,
ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο γυ-
ναῖκες, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ
μέρος ἐνθα ἵστατο ἡ Μέρση, ὡς ἵνα τῇ
υπομνήσῃ ὅτι εἶχε καὶ δεύτερον διαθέ-
σιμον ὦμον, ὅπως τὸν θέσῃ εἰς τὴν διά-
θεσίν της. Ἦτο καὶ ἐκείνη θελκτικω-
τάτη.

Ἐλησμόνει ὅτι τὸ δωμάτιον εὐρίσκετο
βεβυθισμένον εἰς πλήρη σκοτίαν καὶ ὅτι
τὸ θωπευτικὸν πρὸς τὴν Μέρσην βλέμμα
του ἀπώλετο μάτην.

Ἄλλως τε ἐκείνη σχεδὸν οὐδὲ προ-
σεῖχεν εἰς τὸν ἱατρὸν, ἀλλ' ἐσκέπετο
τοὺς δυστυχεῖς τραυματίας, οἵτινες ἡγ-
νῶν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἀνεκάλεσεν ὅθεν ἡρέμα τὸν ἱατρὸν
εἰς συναίσθησιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἐ-
παγγέλματός του.

— Τί θὰ κάμωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ
τραυματίας; ἠρώτησεν.

Ὁ Σουρβίλ ὕψωσε τὸν ὦμόν του... ἐ-
κείνον ὅστις ἔμενεν ἐλεύθερος.

— Τοὺς εἰς καλλιτέραν κατάστασιν
εὐρισκομένους δυνάμεθα νὰ παραλάβωμεν,
εἶπεν, ἀλλὰ τοὺς λοιποὺς δυστυχῶς πρέ-
πει νὰ τοὺς ἀφήσωμεν. Ἀτομικῶς ὑμεῖς
μὴ φοβήσθε τίποτε, ἀγαπητὴ κυρία.
Ἐχει πάντοτε δι' ὑμᾶς θέσιν εἰς τὴν
σκευοφόρον ἄμαξαν.

— Καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης; ἠρώτησεν ἡ
Χάρις διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς.

Ὁ προστάτης βραχίων τοῦ ἱατροῦ πε-
ριέβαλε τὴν λεπτοφυᾶ ὀσφύν της καὶ ἀ-
πήντησε δι' ἐκφραστικῆς θλίψεως αὐτῆς.

— Πρέπει πράγματι νὰ φροντίσῃτε περὶ
τῆς νέας ταύτης κυρίας, εἶπεν ἡ Μέρση,
ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἡ θέσις μου εἶνε μετὰ
τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἀφίνετε ὀπίσω.

Ἡ Χάρις ἤκουε μετὰ τρόμου.

— Σκεφθῆτε τί ριψοκινδυνεύετε, εἶπε,
μένουσα ἐνταῦθα.

Ἡ Μέρση τῇ ἔδειξε τὸ σημεῖον, ὅπερ
ἔφερεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος.

— Μὴ ἔχετε οὐδένα φόβον δι' ἐμὲ, ἀ-
πήντησεν, ὁ ἐρυθροὺς σταυρὸς θὰ μὲ προ-
στατεύσῃ.

Κρότος τυμπάνων εἰδοποίησε τὸν πε-
ριποιητικὸν ἱατρὸν ὅτι ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ
τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φορητοῦ
νοσοκομείου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβο-
λῆς.

Ὡδήγησε τὴν Χάριτα εἰς τινὰ ἔδραν
καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ τὰς δύο
χεῖρας τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, τὴν φορὰν
ταύτην, ὅπως τῇ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ
βραχεῖαν ἀπουσίαν.

— Περιμένετε ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω νὰ
σὰς παραλάβω, εἶπε. Μὴ φοβήσθε τίποτε,
θελκτικὴ μου φίλη, ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ
Σουρβίλ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ὅτι εἶνε
ὅλως ἀφωσιωμένος ὑμῖν!

Ἐλησμόνησεν ἅπαξ ἔτι τὴν σκοτίαν καὶ
διηύθυνε νέον τρυφερόν βλέμμα ἀφῶνου
ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν θελκτικὴν του φί-
λην.

— Μετ' ὀλίγον! ἀνέκραξεν.

Ἡσπᾶσθη τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθε.

Μόλις εἶχεν ὀπισθὲν τοῦ καταπέσει τὸ
παχὺ τοῦ θυροπαραπετάσματος ὕψασμα,
τρομερὰ συμπτωσοκρότησις ἀντήχησεν, ἢν
ἀμέσως ἐπηκολούθησε κανονοβολισμός.

Εἰς μύδρος ἐξεράγη εἰς τὸ μέσον ἀκρι-
βῶς τοῦ μικροῦ κήπου τῆς καλύβης εἰς
ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πα-
ραθύρου.

Ἡ Χάρις ἔπεσε γονυπετῆς καὶ κατὰ-
τρομος ὅλην.

Ἡ Μέρση τὸν κνύνειον, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ
στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῆς κράτος,
ἔβη πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἡ σελήνη ὑψώθη, εἶπεν, ὥστε οἱ
Πρῶσοι δύνανται τώρα νὰ κανονοβολή-
σωσι τὸ χωρίον.

Ἡ Χάρις ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς ζητοῦσα
βοήθειαν.

— Φυγαδεύσατέ με! ἀνέκραξε. Θὰ μεί-
νωμεν ἐδῶ διὰ νὰ φονευθῶμεν;...

Ἄλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ διεκόπη,
βλέπουσα τὴν νοσοκόμον ἵσταμένην ἀκί-
νητον παρὰ τὸ παράθυρον, ἐνῶ εἰς τὸ φῶς
τῆς σελήνης διεγράφετο τὸ σχῆμα τοῦ
σώματός της.

— Εἴθε λοιπὸν ἀπὸ σίδηρον; ἔκραξε.
Τίποτε δὲν σὰς τρομάζει;

Ἡ Μέρση ὑπεμειδίασε θλιβερώς.

— Διὰ τί θὰ ἐφοβούμην τὸν θάνατον;
ἀπήντησε. Καὶ ποῖος λόγος μὲ κρατεῖ εἰς
τὴν ζωὴν;

Βολὴ τηλεβόλου διέσεισεν ἐκ δευτέρου
τὴν καλύβην, συγχρόνως δ' ἐξεράγη καὶ
δεύτερος μύδρος εἰς τὴν αὐλὴν πρὸς τὴν
ἐτέραν ἄκραν τῆς οἰκοδομῆς.

Ἐξάλλος ἐκ τοῦ κρότου τῆς ἐκρήξεως,
ἀλλόφρων ἐκ τρόμου, καθ' ὅσον ὁ κίνδυνος
ἐφαίνετο ἐγγύτερον ἀπειλῶν τὴν ἀθλίαν
τῆς καλύβης οἰκοδομήν, ἡ Χάρις συνέ-
πλεξε τὰς χεῖράς της περὶ τοὺς πόδας τῆς
νοσοκόμου, λησμονοῦσα ὅτι αὐτῆς ταύ-
της τῆς γυναικὸς πρὸ πέντε λεπτῶν δὲν
ἤθελεν οὔτε τὴν χεῖρα νὰ ἐγγίσῃ.

— Ποῦ δύναται τις νὰ τεθῇ ἐν περισ-
σοτέρᾳ ἀσφαλείᾳ; ἀνέκραξε, ποῦ νὰ κρυβῶ;

— Πῶς θέλετε νὰ σὰς εἴπω ποῦ θὰ
πέσῃ ὁ προσεχὴς μύδρος; ἀπήντησεν ἡσύ-
χως ἡ Μέρση.

Ἡ γενναία στάσις τῆς γυναικὸς ταύ-
της ἔλεγε τις ὅτι ἐδιπλασίαζε τὸν τρόμον
τῆς συντροφῆς της.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

Τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον
καὶ Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν» τοῦ σεβαστοῦ ἐκδό-
του κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὁμολογουμένως εἶνε τὸ
κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, διότι ἐν αὐτῷ εὐρίσκει
τις περὶ τὰς δέκα ὥραιας διατριβὰς τοῦ ἐκδότου κ.
Ἀσωπίου, καὶ πολλὰς ἄλλας σπουδαιότητας τῶν ἐν
τοῖς γράμμασι διακρινόμενων. Ἐκ τοῦ Ἡμερολο-
γίου τῶν Κυριῶν, ἀποσπᾶμεν τὸ κατωτέρω κατα-
χωριζόμενον ἀρχαίας υποθέσεως διήγημα κατὰ γλα-
φυρὰν μετὰφρασιν τῆς εὐπαιδευτοῦ κ. Α.Γ. Πρινάρη,
ὡς δείγμα τῆς φιλοκάλου μερίμνης καὶ καλαισθησίας
τῶν ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολόγιῳ καταχωριζομένων
ἔργων.

Σ. τ. Δ.

ΙΟΥΔΙΟΥ ΔΕΜΕΤΡ

ΕΛΛΗΝ

Ἀρχαίας υποθέσεως διήγημα.

Ἦτο πολὺ ὠρὰ καὶ λίαν ἀδύνατος ὡς
εὐθραυστος κάλαμος, μολονότι δεκαπεν-
ταετίς, ἡ μικρὰ Ἑλληνογατὴρ τοῦ στρα-
τηγοῦ Θεμιστοκλέους. Ἄλλ' οἱ μεγάλοι
αὐτῆς διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ ἀντηνᾶκλων γεν-
ναιοφροσύνην, ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ παιδικοῦ
μετώπου της ἄλλως ἐμφαινομένην, καὶ
διάπυρον ψυχὴν, ἥτις ἐνεφώλευεν εἰς τὰ
ἄβρᾶ αὐτῆς στέρνα.

Μικρὰ ἔτι, εἶχε μείνει ὀρφανὴ μητρός, νηπιώτιδος Ἑλληνίδος, ἥτις διήρχετο τὸν βίον της ἐν τῇ μυστηριώδει λατρείᾳ θρησκευμάτων ἀγνώστων ἐν Ἀθήναις.

Ὁ ποιητὴς Αἰσχύλος, φίλος τοῦ πατρὸς της, εἶχε διδάξει αὐτὴν πῶς ἔδει νὰ ὑπηρετήσῃ τις τὴν πατρίδα καὶ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Θεούς, ἀγνωστά ταῦτα τῷ κοινῷ. Ἡ Ἑλλη ἦτο εὐσεβὴς καὶ λίαν πεπαιδευμένη ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν της· ἐθαύμαζε τὸν πατέρα της καὶ ὑπερηγάπα τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς της.

Ἡ Ἑλλη εἶχε φίλην τὴν Μναΐδα, θυγατέρα πλουσίου Ἀθηναίου ὀνόματι Κλεινίου, ξανθὴν, δροσεράν, φιλομειδίᾳ, ἀλλ' ἀμαθῆ, ἥς αἱ μόναι σκέψεις ἦσαν αἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ κοσμήματα. Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους ἡγάπα τρυφερῶς τὴν Μναΐδα, ἃν καὶ οὐδόλως ὁμοίαζεν αὐτῇ.

Ὑπῆρχεν ἔθιμον ἐν Ἀθήναις κατὰ τετραετίαν δύο νέαι κόραι καλῶν οἰκογενειῶν νὰ ἐκλέγωνται ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος βασιλέως, ἵνα ὑφάνωσι καὶ κεντήσωσι τὸν πέπλον, ὅστις ἐμελλε νὰ προσενεχθῇ κατὰ τὰ Παναθηναῖα εἰς τὴν προστατίδα θεᾶν τῆς πόλεως.

Αἱ παρθένοι αὗται κατόικουν ἐπὶ ἑξ μῆνας ἐν τῇ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως οἰκίᾳ τῶν Ἐρρηφόρων. Ἦσαν ἐνδεδυμέναι ἐσθῆτα λευκὴν καὶ ἐπώμιον χρυσοκέντητον.

Ὡς τροφὴν δὲ εἶχον ἱερὸν ἄρτον ὀνόματι ναστόν, ὁ ὁποῖος ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ νωποῦ καὶ ἀρωματώδους σίτου.

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἡ Ἑλλη καὶ ἡ Μναΐς ἐξελέχθησαν, ὅπως ὑφάνωσι καὶ ποικίλλωσι τὸν πέπλον τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς Ἑλλης. Ἐλεγεν ὅτι ὑφασμένος παρ' αὐτῆς ὁ μέγας πέπλος ἤθελεν εὐαρεστήσῃ εἰς τὴν Θεᾶν καὶ ἤθελεν εἶναι φρουρὸς τῆς πόλεως· τοσοῦτον ἔρωτα καὶ ζῆλον ἐδείκνυν.

Ἀλλ' ἡ Μναΐς, ὅτε ἔμαθε τὴν ἐκλογὴν της, ἔκλαιεν.

— Οὕτως, ἔλεγε, δὲν θὰ χορεύσω πλέον μετὰ τῶν συντρόφων μου καὶ θὰ ζήσω ἐντὸς τεσσάρων τοίχων ὡς φυλακισμένη.

— Εἶσαι ἀνόητος, ἀπῆντα ὁ Κλεινίας. Ἀκατανόητον εἶνε πῶς μετὰ ὀδυρμῶν δέχεσαι ἐκλογὴν, ἥτις τοσοῦτον τιμᾷ τὴν οἰκογένειαν!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μναΐς δὲν τὰ παρεδέχετο, ἡ Ἑλλη ἔλαβεν αὐτὴν ἰδίᾳ καὶ τῇ εἶπεν:

— Διατί ἡ λύπη αὕτη, μικρὰ μου Μναΐς; Ἡ οἰκία τῶν παρθένων δὲν εἶνε φυλακή· εἶνε φωτεινὴ καὶ φαίδρα· εἶνε καλλωπισμένη μὲ ὥραιās τοιχογραφίας καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ σφαιροπαιγνιδίου, δώματος καὶ κήπου. Ἀπὸ τῶν παραθύρων θὰ βλέπωμεν τὸν Πειραιᾶ, τὴν κυανὴν θάλασσαν καὶ ὀλόκληρον τὴν πόλιν πρὸ τῶν ποδῶν μας, καὶ δὲν θὰ εἴμεθα τοῦ λοιποῦ μόναι· σύντροφοι ἡμῶν θὰ ὦσιν οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ συγγενεῖς ἡμῶν πολλάκις θὰ ἔλθωσι νὰ μᾶς ἐπισκεφθῶσιν.

— Αὐτὸν ὅμως δὲν θὰ τὸν ἴδω!

— Ποῖον; ἔρωτά ἡ Ἑλλη.

— Θὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς σέ. Ἀγαπῶ νέον ἀγαπῶντά με. Καὶ ἰδοὺ διατί εἰς σέ μὲν ἡ ἐκλογὴ αὕτη προξενεῖ τόσῃν εὐχαρίστησιν, ἐμὲ δὲ βυθίζει εἰς μεγίστην ἀπελπισίαν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἰπῶ.

— Βεβαίως εἶνε νέος καλῆς οἰκογενείας, ἔμπειρος εἰς τὸν λόγον ὡς καὶ εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ὀπλῶν.

— Ὅραίος εἶνε καὶ τὸν ἀγαπῶ, ἀπῆντησεν ἡ Μναΐς.

— Ἐχεις, ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Ἑλλη, τὴν καρδίαν τόσον ἀδύνατον, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὸν ἀποχωρισμὸν ἀπ' αὐτοῦ διὰ τινὰς μῆνας; Δὲν συλλογίζεσαι ὅποιαν χαρὰν προξενεῖ ἡ ἐργασία ὑπὲρ τῆς γλυκείας ταύτης πατρίδος, ἥτις καὶ σὲ ἀνέθρεψε καὶ ἐκείνον, ὃν σὺ ἀγαπᾷς; Σκέψαι ὅτι μυρία ὄσαι κόραι νύχθησαν νὰ ὑφάνωσι τὸν πέπλον τῆς Θεᾶς καὶ ὅτι εἶσαι μία τῶν δύο ἐκείνων, αἵτινες ἀπολαύουσι τιμῆς τοσοῦτον ἐπιζήλου.

— Εἰς τὴν Παλλάδα, εἶπεν ἡ Μναΐς, ἀδιάφορον εἶνε, ἃν ὁ πέπλος θὰ ὑφάνῃ ὑπ' ἐμοῦ ἢ ὑπ' ἄλλης· δὲν εἰμαι ἀσεβής· διατί ὅμως ἡ Θεὰ λαμβάνει παρ' ἐμοῦ ὅ,τι ἔχω προσφιλές εἰς τὸν κόσμον;

— Ἀ! Μναΐς, πῶς δύνασαι νὰ ὁμιλῇς οὕτως. Εὐχαρίστησον μᾶλλον τὴν Θεᾶν, ὅτι ἀφοῦ ποικίλῃς τὸν πέπλον της, ὁ φίλος σου θὰ ἦναι ὑπερήφανος διὰ σέ καὶ θὰ σ' ἀγαπᾷ περισσότερον.

— Φεῦ! δὲν θὰ περιδιαβάσω πλέον μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος τῶν μύρτων καὶ δαρυνῶν!

— Ἀληθές εἶνε ὅτι θὰ τὸν χάσῃς δι' ἐξαμηνίαν· ἀλλ' ὅμως θὰ ἦσαι ἡ μικρὰ ἱέρεια τῆς μεγάλης Παλλάδος· οἱ πολῖται θὰ σέ τιμῶσι καὶ θὰ εἶσαι ὠραιότατῃ ὑπὸ τὴν λευκὴν μικρόπτυχον ἐσθῆτα καὶ ὑπὸ ἐπώμιον χρυσοκέντητον!...

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Μναΐς ἐμειδίασεν ἐν μέσῳ τῶν δακρῶν.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν. Ἀλλά, εἰπέ μοι, σὺ δὲν ἔχεις ἐραστὴν;

— Ἀγαπῶ τὰς Ἀθῆνας, ἀπῆντησεν ἡ Ἑλλη, καὶ εἰμὶ ἡ θεραπαινὶς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς.

Οὕτως ἡ Ἑλλη καὶ ἡ Μναΐς ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ μικρὸν ἱερὸν τῶν Ἐρρηφόρων πλησίον τοῦ Ἐρεχθείου.

Ἦρχισαν νὰ ὑφαίνωσι τὸν πέπλον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ νεωκόρου Θεοδώρου, γέροντος φλυαροῦ, ὅστις ἐδίδασκεν αὐτὰς τὰς τελετὰς καὶ τὰ δόγματα καὶ πᾶν ὅ,τι ὤφειλον νὰ πράξωσι κατὰ τὴν τελετὴν τῶν Παναθηναίων.

Διηγέτο προσέτι εἰς αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἱστορίας τῆς Θεᾶς, ἃς μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε, καὶ ὅλα τὰ θαύματα, ἅτινα ὤφειλοντο εἰς τὴν θαυματουργὸν δύναμιν της, ἥτοι θεραπείαν ἀσθενειῶν, κιβώτια ἀνευρεθέντα καὶ πλοῖα σωθέντα ἐκ τρικυμίας.

Καὶ ἐνῶ διηγέτο ταῦτα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἑλλης ἔλαμπον καὶ αἱ κόραι αὐτῶν

ἐφαίνοντο εὐρυνόμεναι. Ἡ Μναΐς ὅμως διὰ τοῦ ἐνὸς μόνου ὥτὸς ἤκουε ταῦτα καὶ πολλάκις ἀπεκοιμᾶτο.

Ὅτε ὁ πέπλος ἐτελείωσε, νέος τις ὀνόματι Φειδίας, ζωγράφος καὶ γλύπτῃς τὸ ἐπάγγελμα ἦλθεν εἰς τὸ ἱερὸν τῶν Ἐρρηφόρων, ὅπως σχεδιάσῃ ἐπὶ τοῦ πέπλου τὰς ὁποίας ἐμελλον νὰ κεντήσωσιν εἰκόνας.

Ἐσχεδίασε τὸν ἀγῶνα τῶν Γιγάντων καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἀθλητικῶν αὐτῶν σωματῶν, τῶν ἐκτάδην κειμένων, τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀπειλητικὴν, δάκνουσαν τὰ ἄκρα τῶν χειλέων καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ἔχουσιν περιστρεφόμενους καὶ ἀγρίους καὶ τὰς ὀφρὺς συνεσταλμένας.

— Ἀ, εἶπεν ἡ Ἑλλη, δὲν εἶνε ὅπως τὴν βλέπω, ἡ Παλλάς εἶνε μᾶλλον γαληνιαία, οἱ ὀφθαλμοὶ της δεικνύουσι γαλήνην ψυχικὴν, νικητρίαν δὲ ἀνευ ἀγῶνος καὶ θυμοῦ.

Ὁ Φειδίας ἐσχεδίασε μετέπειτα τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ κρανίον τοῦ Διὸς, ἐντελῶς εἰς δύο κεχωρισμένον, τὴν δὲ Θεᾶν ἐνοπλον ἐξερχομένην τοῦ χαίνοντος ρήγματος τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐρυθρὸν ἄνθος ἀπὸ χαράδρας βράχου.

— Ὡ! εἶπεν ἡ Ἑλλη, ὁ Ζεὺς οὗτος εἶναι ὀχληρὸς εἰς τὴν ὄψιν, δὲν πρέπει νὰ παριστᾷ τις οὕτω τοὺς Θεούς, πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε ὥραιοι οἱ Θεοί. Ἡ ἱστορία αὕτη δηλοῖ ὅτι ἡ Παλλάς Ἀθηνᾶ εἶνε ὁ νοῦς τοῦ Διὸς. Ἦθελον νὰ ἐξήρχετο ὅλως λευκὴ τοῦ θεοῦ μετώπου καὶ τὸ μέτωπον τοῦτο νὰ ἦτο κλειστόν.

— Κόρη, εἶπεν ὁ Φειδίας, πνεῦμα καθαρώτερον τοῦ ἡμετέρου κατοικεῖ ἐν σοί.

Ἐσχεδίασεν ἐκ νέου τὰς δύο εἰκόνας καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Θεᾶν τοὺς ὀφθαλμούς, τὰς ὀφρὺς, τὰς λεπτοφυεῖς παρειάς καὶ τὸ στόμα τῆς Ἑλλης.

— Πόσον σὲ ὁμοιάζει, εἶπεν ἡ Μναΐς εἰς τὴν σύντροφόν της.

— Εἶσαι τρελλή, ἀπῆντησεν ἡ Ἑλλη· ὁ νέος οὗτος εἶνε πολὺ εὐσεβής, ὥστε νὰ μὴ δώσῃ εἰς Θεᾶν τοὺς χαρακτῆρας μίᾳς θνητῆς.

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ἑλλη ἠρυθρίασε, συγκεκινημένη ἐξ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως.

Ἀμφότεραι ἤρχισαν νὰ ὑφαίνωσι τὸν πέπλον, καὶ ἡ μὲν Ἑλλη μετὰ ζήλου, ἡ δὲ Μναΐς ραθυμῶς. Πολλάκις μάλιστα ἡ Μναΐς περιέπλεκε τὰς κλωστὰς ἡ ἔσφαλεν εἰς τὰ χρώματα, καὶ τότε ἐθύμωσεν, ἀναγκαζομένη νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὸ ἔργον.

Αἱ δύο κόραι ἐργαζόμεναι ἔψαλλον χαμηλοφώνως. Καὶ ἡ μὲν Ἑλλη ἔψαλλε τοὺς στίχους τοῦ Τυρταίου καὶ τοῦ Αἰσχύλου, ἡ δὲ Μναΐς ὑπετονθύριζεν ᾠσματα ἔρωτικὰ, τὰς ὧδὰς τοῦ Σιμωνίδου καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, καὶ ἡ Ἑλλη ἐβλεπε καλῶς ὅτι ἡ Μναΐς ἐσυλλογίζετο πάντοτε τὸν ἐραστὴν της.

Κατὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς δὲν εἰργάζον-

το, ἔπαιζον τὴν σφαῖραν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μικροῦ ἱεροῦ, περιεπάτουν εἰς τὸν μικρὸν κήπον, ἢ ἐβοήθουν τὸν Θεόδωρον νὰ καθαρῖζῃ τὸν ναόν, καὶ συλλέγουσαι ἄνθη κατεσκεύαζον στεφάνους, ἵνα ἀνανεώσωσι τοὺς ἐπὶ τῆς θύρας εὐρισκομένους. Ἐνίοτε παρευρίσκοντο εἰς τὰς θυσίας, ἃς ἐποιοῦν οἱ εὐλαβεῖς. Αἱ προσφοραὶ συνίσταντο ἐκ κανίστρων πλήρων ὀπωρῶν, γάλακτος, οἵνου, πολλάκις δὲ ἐξ ἐρίφου ἢ προβάτου. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὁ νεωκόρος Θεόδωρος ἦτο εὐθυμότερος ἢ τὰς ἄλλας ἡμέρας, διότι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατῇ καὶ νὰ πωλῇ τὰ δέρματα, καὶ ταῦτα ἦσαν τὰ μικρὰ του κέρδη.

Εἰς τὸ Ἐρέχθειον ὑπῆρχε καὶ παλαιὸν τι ἐλαιόδενδρον καὶ φρέαρ τι.

Ἡ ἐλαία μὲ τὸν μέλανα καὶ κυρτὸν κορμόν της, τὸ ἐπάργυρον φύλλωμά της, ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ δένδρον, ὅπερ ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς δι' ἐμπήξεως τοῦ δόρατος τῆς Παλλάδος.

Τὸ δὲ φρέαρ ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἀνοῖξῃ, πλήξας διὰ τῆς τριαινῆς. Τὸ ὕδωρ τοῦ φρέατος τούτου ἦτο θαλάσσιον, καὶ κατὰ τὰς θελλώδεις ἡμέρας ἐκινεῖτο καὶ ὡς ἡ θάλασσα αὐτὴ ἐφλοῖοιβιζεν. Ἡ Μναῖς διεσκέδαζεν ἐνίοτε ρίπτουσα λίθους ἐντὸς τοῦ φρέατος ἐξ εὐχαριστήσεως ν' ἀκούῃ αὐξανόμενον καὶ πολλαπλασιαζόμενον διὰ τῆς ἡχοῦς τὸν κτύπον τῶν λιθαρίων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βαράθρου.

— Τί κάμνεις; ἔλεγε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἑλλη ἀνήσυχος, τὸ φρέαρ τοῦτο εἶνε ἱερόν. Κύτταξε καλὰ, μήπως παροργίσῃς τὸν Θεόν.

* *

Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον κατέθετον κατὰ μῆνα τοὺς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος πλακοῦντας, οὓς ὁ μέγας ὄφης, φύλαξ τῆς Ἀκροπόλεως, ἤρχετο νὰ φάγῃ.

Οὐδεὶς εἶχεν ἰδεῖ ποτε τὸν ὄφιν τοῦτον, ἀλλὰ βεβαίως ὑπῆρχεν, ἀπὸ οἱ προσφερόμενοι πρὸς τροφήν του πλακοῦντες ἠφρνίζοντο πάντες ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ νεωκόρος Θεόδωρος εἶχε θέσει τοὺς προσφάτους πλακοῦντας ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης.

— Σκέπτομαι, λέγει ἡ Μναῖς πρὸς τὴν φίλην της, νὰ ἔλθωμεν ἐνταῦθα τὴν νύκτα ταύτην, ὅπως ἴδωμεν τὸν ὄφιν τρώγοντα.

Ἡ Ἑλλη περιέργως τὸ παρεδέχθη. Πλησιαζούσης τῆς νυκτός, αἱ δύο κόραι εἰσέδυσαν εἰς τὸ Ἐρέχθειον καὶ κρυφθεῖσαι ὀπισθεν παραπετάσματος περιέμενον. Ἡσθάνθησαν λοιπὸν κρότον βημάτων πλησιαζόντων.

— Εἶνε ὁ ὄφης! εἶπεν ἡ Ἑλλη, ἃς φύγωμεν.

— Ἀνόητη, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, μὴ τυχὸν οἱ ὄφεις περιπατοῦσιν;

Εἶδον τότε τὸν Θεόδωρον εἰσερχόμενον μετὰ φανοῦ εἰς τὰς χεῖρας. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἔλαβε τοὺς πλακοῦντας καὶ ἔφαγεν αὐτοὺς μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως.

Ἡ Ἑλλη ἐξῆλθε τῆς κρύπτης της.

— Ἀ, τῷ εἶπε, σὲ ἐνόμιζον εὐσεβεῖ καὶ

ἄγιον, δὲν φοβεῖσαι κλέπτων τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἐπισύρῃς δυστυχίας ἐπὶ τῆς πόλεως;

— Ὁ ὄφης ἀσθενεῖ, ἀπήντησεν ὁ νεωκόρος, χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῇ, καὶ δὲν θὰ φάγῃ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, μοὶ τὸ ἀνήγγειλε διὰ τινος ὄνειρου.

— Ἴσως, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, δὲν ὑπάρχει ὁ ὄφης.

Ἄλλ' ἡ Ἑλλη ἐπίστευσε τὸν Θεόδωρον.

— Ἐὰν ὁ ὄφης δὲν θέλῃ πλέον τὰς προσφορὰς μας, ἐσκέφθη αὕτη, τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἡ Μναῖς εἶνε ὀκνηρὰ καὶ βραδεῖα εἰς τὸ κεντεῖν τὸν πέπλον, ἢ διότι ἔρριψε λίθους ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ φρέατος.

Καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἡ πρὸς τὴν Μναῖδα φιλία της ἐσμικρύνετο.

* *

Ἡ οἰκία τῶν Ἐρρηφόρων ἔκειτο ἐπὶ μιᾶς τῶν γωνιῶν τῆς Ἀκροπόλεως. Αἱ νέαι κόραι ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν ἀπὸ τοῦ δωματός εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν πεντήκοντα πήχεων ὑποκάτω αὐτῆς τὴν πλατεῖαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ νέοι ἐγυμνάζοντο εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὸ τόδον.

Συχνάκις ἡ Μναῖς ἤρχετο καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ μικροῦ τοίχου. Ἐμενεν ἐκεῖ ὀλοκλήρους ὥρας καὶ ἡ Ἑλλη ἐνόμιζεν ὅτι ἐθλίβετο, μὴ δυναμένη νὰ ζῇ ἐντὸς τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύρβης τῆς πόλεως.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἑλλη εἶδε τὴν Μναῖδα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἐντελὴς μόνη, ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ κόλπου της ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκουσιν αὐτὴν ἀπλήστως, ἀλλὰ μετ' ἀνησυχίας, ὡς φοβουμένη μὴ τυχὸν φωραθῇ.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Ἑλλη πλησιαζούσα αὐτὴν.

— Ὅλα τὰ ρόδα ἐρυθρὰς ροδῆς ἐφάνησαν αἰφνιδίως ἐπὶ τῶν περειῶν τῆς ὥραιας Μναίδος. Ἀδεξιῶς ἐζήτησε νὰ κρύψῃ τὴν ἐπιστολὴν.

— Δός μοι αὐτὴν, εἶπε σοβαρῶς ἡ Ἑλλη.

— Ἡ Μναῖς ὑπήκουσεν. Ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἐλεγε δὲ αὕτη: «Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητῇ μου, ἀνιῶ καὶ φθειρομαι. Ἡ Θεὰ εἶνε σκληρὰ, διότι μᾶς χωρίζει καὶ δὲν μ' ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἴδω τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν κόμην τὴν ξανθοτέραν ὠρίμου σίτου. Διατί νὰ μὴ δύναμαι ὡς ἐν τῶν βελῶν μου νὰ πετάξω πρὸς σέ!...»

— Ἐγραψες πρὸς αὐτόν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλλη. Πῶς καὶ διὰ ποίας πανουργίας δύνασαι νὰ ἀνταποκριθῇς μετ' αὐτοῦ; ἀπαιτῶ νὰ τὸ μάθω!

Ἡ Μναῖς ἔκλαυσε πικρῶς.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήξῃς, σοφὴ Ἑλλη. Θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα. Παρατηροῦσα κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως κατῴρωσα ἐπὶ τέλους νὰ ἀναγνώρισω ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπῶ, μετὰ τῶν νέων, οἵτινες ἔπαιζον εἰς τὴν πλατεῖαν. Καὶ αὐτὸς βεβαίως μὲ ἀνεγνώρισε.

Ἐγνωρίζει μάλιστα καὶ τὸ παραθυρὸν τοῦ δωματίου μου. Πῶς; ἄγνοῶ. Ἴσως μὲ εἰ-

δεν εἰς τὸ παραθυρὸν τοῦτο, ὅταν ἐνίοτε μένω μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

»Νύκτα τινὰ... ὦ! ἐκοιμώμην σὲ βεβαίῳ καλῶ—σύριγμά τι μ' ἐξύπνησε... Βέλος ἐθλάσθη ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου μου. Τοῦ βέλους τούτου ἐσύναξα τὰ τεμάχια... Ἐπιστολὴ τις ἦτο δεμένη ἐπὶ τινος αὐτῶν. Πταίω ἐγώ;

— Καὶ ἀπήντησες;

— Θὰ ἀπέθνησκεν, ἐὰν δὲν εἶχον πράξει τοῦτο, εἶπεν ἡ Μναῖς, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃ... Ἀνέμενε ἀπάντησιν καὶ μοὶ ἐδείκνυε τὸ μέσον, ἵνα ἀποστείλῃ τοιαύτην. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλοῦν. Ἐδεσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μεγάλην πέτραν καὶ διὰ κλωστῆς ἀφῆκα αὐτὴν νὰ κατέλθῃ σιγαλὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ δωματός...

— Καὶ ποῦ εὔρες τὴν κλωστήν;

— Μὴ ὀργίζεσαι! τὴν ἔλαβα ἀπὸ τὸ κανίστρον, ὅπερ ἐμπεριέχει τὰς σηρικὰς ὅλων τῶν χρωμάτων κλωστὰς, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ κεντήσωμεν τὸν πέπλον τῆς Θεᾶς.

— ὦ! Μναῖς, τί ἔπραξες; ἵνα εὐχαριστηθῇ ἡ ἱερὰ παρθένος, ἀπαιτεῖται καθαρὰ καρδιά καὶ πλήρης ζωηροῦ αἰσθηματος πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν γενέθλιον γῆν. Καὶ ὅχι μόνον σὺ δὲν ἀφιέρωσας πρὸς αὐτὴν ὅλην τὴν καρδίαν σου, ἀλλὰ μεταχειρίζεσαι ὅπως ὑπηρετήσης αἰσθημα, τὸ ὅποιον τὴν προσβάλλει, πράγματα ἀνήκοντα εἰς αὐτὴν. Φεῦ! φοβοῦμαι πολὺ, ὅτι θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἐξ αἰτίας σου.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Μναῖς, ἀγαπῶ τὴν Θεάν καὶ τὸ γνωρίζω. Δὲν θὰ ὀργισθῇ δὲ περισσότερον ἐμοῦ, ὅτε ἐνῶ ἐργαζόμενη τυχαίως τὸ θέρος εἰς τὸν κήπον τοῦ πατρὸς μου πτηνόν τι ἤρπαξε τὸ ἄκρον τῆς ἐξ ἐρίου κλωστῆς μου ἢ κλωστήν ἐκ τοῦ ἀτράκτου μου.

— Δὲν μὲ καταλαμβάνεις, εἶπεν ἡ Ἑλλη, ἔπρεπεν ἀναμφιβόλως νὰ σὲ καταγγείλω εἰς τὸν ἄρχοντα βασιλέα. Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐγένετο ἐκτὸς τούτου σὲ ἀγαπῶ εἰσέτι καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισύρω ἐπάνω σου τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν λύπην, δός μοι ὑπόσχεσιν ἐν πρώτοις ὅτι δὲν θὰ γράψῃς πλέον εἰς αὐτὸν τὸν νέον.

— Σοὶ δίδω.

— Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο; δὲν θὰ ἐγγίσῃς πλέον τὸν πέπλον καὶ θὰ κεντήσω αὐτὸν μόνη μου.

— Ὅπως θέλεις, ἀπήντησεν ἡ Μναῖς, λίαν εὐχαριστημένη, ὅτι δὲν θὰ εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἐργασίαν.

Ἡ δὲ Ἑλλη κρυφίως ἔχαιρε, διότι τοῦ λοιποῦ ἦτο ἡ μόνη ἐργασία τοῦ ἱεροῦ πέπλου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Α. Γ. ΠΡΙΝΑΡΗ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, υπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ε-τους πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.